

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΙ ΤΟ Σ' ΑΓΑΠΑΩ

(Αόρατος)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Κάποτε στη γη γεννήθηκε το Όνειρο.
Το όνομά του δεν ήταν έτσι, όμως επειδή συνεχώς ονειρευόταν, όλοι το φώναζαν Όνειρο.
Δεν ήταν κάτι το σπουδαίο, ήταν σαν όλα τα παιδιά.
Ονειρευόταν συνέχεια, κάθε λεπτό που περνούσε. Όμως όλοι γύρω του προσπαθούσαν να τον ξυπνήσουν, όλοι τον ρωτούσαν, « ... μα τι ονειρεύεσαι κάθε μέρα, κάθε στιγμή;» Μα εκείνο δεν απαντούσε ποτέ.....
Κάποια μέρα το Όνειρο ρώτησε:

ΟΝΕΙΡΟ: Αλήθεια, τι θα συνέβαινε αν ένα παραμύθι γινόταν πραγματικότητα;

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Τότε όλοι γέλασαν και είπαν, « ... μα ένα παραμύθι είναι παραμύθι. Δε γίνεται να βγει αληθινό. Τα παραμύθια γράφονται για μικρά παιδιά, που μόνο εκείνα μπορούν να φαντάζονται πως βγαίνουν αληθινά κι εσύ είσαι μεγάλος πια, Όνειρο.»

ΟΝΕΙΡΟ: Εγώ μπορώ να ζήσω ένα παραμύθι που θα είναι αληθινό, μοναδικό και θα είναι μόνο για μένα ...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Το Όνειρο κάθε μέρα προσπαθούσε να φτιάξει ένα παραμύθι, όμως ποτέ δεν τα κατάφερε. Κάποια στιγμή σκέφτηκε πως δε γινόταν να φτιάξει μόνο του ένα παραμύθι κι έτσι ξεκίνησε να βρει τι θα ήταν αυτό που θα έκανε το παραμύθι του πραγματικότητα.
Όσο τα χρόνια περνούσαν, το Όνειρο έψαχνε κι έψαχνε, χωρίς όμως αποτέλεσμα.
Ένα βράδυ, καθισμένο στο μπαλκόνι του, το Όνειρο αποφάσισε ότι ...

ΟΝΕΙΡΟ: Για να βγει αληθινό ένα παραμύθι, χρειάζεται να υπάρχει αγάπη, αληθινή αγάπη!!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Χαμογέλασε και είπε ...

ΟΝΕΙΡΟ: Ναι, αυτό είναι! Για να ζήσω ένα παραμύθι, πρέπει να υπάρχει αληθινή αγάπη.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Το Όνειρο ήταν πολύ χαρούμενο που βρήκε αυτό που του έλειπε.

ΟΝΕΙΡΟ: Μα, πώς θα βρω αληθινή αγάπη; Αφού από τότε που είπα πως θέλω να ζήσω ένα παραμύθι, όλοι γελάνε μαζί μου και μου λένε πως είμαι αρκετά μεγάλος για τέτοια πράγματα. Που θα βρω αγάπη; Αληθινή αγάπη; Εδώ στη γη υπάρχουν μόνο αδιάφοροι άνθρωποι κλεισμένοι σε τεράστιες τσιμεντένιες πολυκατοικίες, που δεν ονειρεύονται, που δεν αγαπάνε, που δε νοιάζονται αν υπάρχω καν.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Τότε το Όνειρο έπεσε στο κρεβάτι του πολύ λυπημένο κι ένα δάκρυ κύλισε στα μάγουλά του. Πάντα δάκρυζε κρυφά, μιας και οι άλλοι ποτέ δεν το καταλάβαιναν !!!!

Το επόμενο πρωί, το Όνειρο αποφάσισε να κάνει την τελευταία του προσπάθεια, ώστε να βρει την αληθινή αγάπη που του έλειπε για να ζήσει το παραμύθι του. Περπατούσε για ώρες, κοιτώντας δεξιά κι αριστερά μήπως και βρει την αληθινή αγάπη. Είχε σχεδόν νυχτώσει, όταν βρέθηκε μέσα σ' ένα δάσος. Είχε κουραστεί τόσο και διψούσε πολύ, όμως δεν υπήρχε ούτε μέρος να ξαποστάσει, ούτε είχε μαζί του νερό. Έτσι αποφάσισε να ξαπλώσει για λίγο στο γρασίδι. Κοίταξε ψηλά στον ουρανό και μουρμούρισε:

ΟΝΕΙΡΟ: Άραγε πως να είναι εκεί ψηλά; Δεν έχει ούτε πολυκατοικίες, ούτε ανθρώπους που σε κοροϊδεύουν γι αυτά που ονειρεύεσαι.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Το Όνειρο ήταν πολύ λυπημένο. Είχε σχεδόν τελειώσει και η τελευταία μέρα που είχε δώσει διορία στον εαυτό του να ζήσει ένα παραμύθι, όταν ξαφνικά άκουσε μια φωνή:

ΑΣΤΕΡΙ: Γεια σου, πώς σε λένε;

ΟΝΕΙΡΟ: Ποιός είναι;

ΑΣΤΕΡΙ: Εγώ είμαι. Εδώ, πίσω!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Τότε το Όνειρο γύρισε και είδε μια τεράστια λάμψη.

ΟΝΕΙΡΟ: Δε βλέπω καλά, χαμήλωσε λίγο το φως.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Το Όνειρο για λίγα δευτερόλεπτα δεν έβλεπε τίποτα μπροστά του. Όμως μετά από λίγο είδε καθαρά και δεν πίστευε στα μάτια του. Με μια φωνή που ίσα ίσα έβγαине, είπε:

ΟΝΕΙΡΟ: Εσύ μου μίλησες; Μα εσύ είσαι ένα αστέρι!

ΑΣΤΕΡΙ: Ναι, εγώ σου μίλησα. Πώς σε λένε;

ΟΝΕΙΡΟ: Οι φίλοι με φωνάζουν Όνειρο.

ΑΣΤΕΡΙ: Και γιατί σε φωνάζουν Όνειρο;

ΟΝΕΙΡΟ: Γιατί συνέχεια ονειρεύομαι.

ΑΣΤΕΡΙ: Και τι ονειρεύεσαι;

ΟΝΕΙΡΟ: Ονειρεύομαι να ζήσω ένα παραμύθι. Ένα παραμύθι που θα είναι μοναδικό. Θα είναι μόνο για μένα!!!

ΑΣΤΕΡΙ: Ενδιαφέρον ακούγεται. Και τι σε έχει κάνει να μην το έχεις ζήσει ακόμα;

ΟΝΕΙΡΟ: Να, ξέρεις, εδώ ο κόσμος είναι παράξενος.

ΑΣΤΕΡΙ: Δηλαδή;

ΟΝΕΙΡΟ: Όλοι εδώ ζουν κλεισμένοι σε πολυκατοικίες, δεν αγαπούν ούτε τον ίδιο τους τον εαυτό κι εγώ στο δικό μου το παραμύθι, για να είναι αληθινό, πρέπει να βρω την αληθινή αγάπη. Κατάλαβες;

ΑΣΤΕΡΙ: Ναι, κατάλαβα.

ΟΝΕΙΡΟ: Εσύ αστέρι, πώς βρέθηκες στη γη;

ΑΣΤΕΡΙ:

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Το αστέρι δεν απάντησε κι έτσι παρέα με το Όνειρο συνέχισαν να περπατούν μέσα στο δάσος, μέχρι που έφτασαν σε ένα ξέφωτο. Εκεί το αστέρι ρώτησε το Όνειρο:

ΑΣΤΕΡΙ: Μήπως θα ήθελες να σε βοηθήσω να φτιάξεις ένα παραμύθι όπως το θες;

ΟΝΕΙΡΟ: Εσύ, ένα αστέρι, θα μπορούσες να φτιάξεις ένα παραμύθι για μένα; Πώς; Αφού εσύ το μόνο που ξέρεις να κάνεις, είναι να φωτίζεις τον ουρανό. Δεν μπορείς να φτιάχνεις παραμύθια! Δεν είσαι άνθρωπος!

ΑΣΤΕΡΙ: Απ' ό, τι ξέρω, δεν έχεις και μεγάλο περιθώριο στο να ζήσεις ένα παραμύθι. Μέχρι να χαράξει πρέπει να το έχεις ζήσει.

ΟΝΕΙΡΟ: Μα καλά, εσύ πώς ξέρεις πως πρέπει μέχρι σήμερα να ζήσω αυτό το παραμύθι;

ΑΣΤΕΡΙ: Ξέχασες όνειρο; Εγώ είμαι αστέρι. Μπορώ να ξέρω τα πάντα. Δεν είμαι μόνο για να φωτίζω τον ουρανό.

ΟΝΕΙΡΟ: Σιγά, εγώ τόσα χρόνια δεν έχω δει κάποιο αστέρι να κάνει κάτι άλλο, εκτός απ' το να είναι εκεί ψηλά και να φωτίζει τον ουρανό. Κι έπειτα, αφού λες ότι μπορείς να κάνεις τα πάντα, γιατί όταν έχει σύννεφα δεν σας βλέπουμε ποτέ;

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Το Όνειρο ήταν σίγουρο πως το αστέρι δεν θα μπορούσε να πει κάτι.

ΑΣΤΕΡΙ: Ξέρεις, όταν έχει σύννεφα, δεν μας βλέπετε γιατί κι εμείς θέλουμε κάποιες φορές να χανόμαστε απ' τα μάτια σας, για να καταλαβαίνετε πόσο σημαντικά είμαστε στο να υπάρχουμε στη ζωή σας!!!

ΟΝΕΙΡΟ: Καλά, σιγά που γίνεται γι' αυτό.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Σε λιγότερο από μία ώρα θα ξημέρωνε και το Όνειρο σκεφτόταν πως δεν έχει καμιά άλλη επιλογή, πως πρέπει έστω και για πέντε λεπτά να ζήσει αυτό το παραμύθι. Τότε γύρισε προς το αστέρι και είπε:

ΟΝΕΙΡΟ: Θα με βοηθήσεις να ζήσω ένα αληθινό παραμύθι;

ΑΣΤΕΡΙ: Μα εσύ αφού δεν πιστεύεις πως μπορώ να τα καταφέρω, πως ζητάς να σε βοηθήσω;

ΟΝΕΙΡΟ: Ίσως γιατί δεν έχω άλλη επιλογή.

ΑΣΤΕΡΙ: Δεν θέλω να γίνει έτσι. Μόνο εάν νιώσεις πραγματικά πως μπορώ να τα καταφέρω, τότε θα το ζήσεις αυτό που ζητάς.

ΟΝΕΙΡΟ: (Έχει δίκιο το αστέρι. Πρώτα απ' όλα πρέπει εγώ να πιστέψω αυτό που θέλω να ζήσω.)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Ο χρόνος κυλούσε και το Όνειρο κοιτούσε το αστέρι που σε λίγο θα έσβηνε.

ΟΝΕΙΡΟ: Τι πρέπει να κάνω αστέρι, για να ζήσω έστω και για πέντε λεπτά το παραμύθι μου;

ΑΣΤΕΡΙ: Κλείσε με μέσα στην αγκαλιά σου σφιχτά, πολύ σφιχτά. Κι εγώ θα σε πάω εκεί που θες.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Τότε το Όνειρο άνοιξε τα χέρια του και πήρε αγκαλιά το αστέρι.

ΑΣΤΕΡΙ: Τι νιώθεις;

ΟΝΕΙΡΟ: Την πιο μοναδική έλξη στο σύμπαν, όπως όταν η βροχή μπλέκεται μέσα στα φύλλα των δέντρων, όπως όταν ο αέρας χαϊδεύει τα πανιά των πλοίων, όπως όταν η θάλασσα χορεύει στους χειμώνες, όπως όταν ο ήλιος χαϊδεύει τα μάγουλα της καλής μου τα πρωινά που κοιμάται, νιώθω την πιο μεγάλη αγάπη, νιώθω όπως όταν δακρύζει ένα αστέρι.

Επιτέλους, ζω ένα παραμύθι στα αλήθεια!!!!

Όμως για μια στιγμή, εσύ αστέρι μου γιατί δακρύζεις;

ΑΣΤΕΡΙ: Γιατί Όνειρό μου, ποτέ δεν είχα νιώσει έτσι. Τόσους αιώνες δίνω λάμψη σε ένα σκοτεινό σύμπαν. Σήμερα όμως έδωσα όλο μου το φως σε σένα κι ένιωσα πώς είναι η αληθινή αγάπη.

ΟΝΕΙΡΟ: Και τώρα θα φύγεις; Εγώ θέλω να σε βλέπω! Να σε αγγίζω! Να σε παίρνω αγκαλιά!

ΑΣΤΕΡΙ: Είναι καιρός να φύγω. Σε λίγο ξημερώνει, όμως μη φοβάσαι γιατί κάθε βράδυ θα είμαι εδώ για σένα. Και τα πρωινά καθώς τρεμοσβήνω, θα αφήνω σημάδια στον ουρανό για σένα Όνειρό μου. Για να τα βλέπεις και να ξέρεις πως υπάρχω για σένα!!!! Φεύγω τώρα Όνειρο.

ΟΝΕΙΡΟ: Μια στιγμή! Δε μου είπες πως σε λένε. Όλα τα αστέρια έχουν ένα όνομα.

ΑΣΤΕΡΙ: Με λένε, Σ' αγαπάω!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Και το αστέρι χάθηκε. Το όνειρο τότε σκέφτηκε ...

ΟΝΕΙΡΟ: Σ' αγαπάω;

[Πίσω στη δισκογραφία](#)